

Arrest

nr. 62 959 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 februari 2011, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2011 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VERRELST *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 14 november 2005 als niet begeleide minderjarige België binnen en dient op 16 november 2005 een asielaanvraag in.

Op 14 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 augustus 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient bij de Raad van State een annulatieberoep in tegen deze beslissing.

Op 1 oktober 2006 wordt verzoeker meerderjarig.

Op 14 juni 2007 vragen de Nederlandse autoriteiten aan de Belgische bevoegde instanties de terugname van verzoeker op basis van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 19 juni 2007 stemmen de Belgische bevoegde instanties hiermee in. Op 10 juli 2007 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 10 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker wordt aangetroffen in Duitsland. De Duitse autoriteiten vragen aan de bevoegde Belgische instanties de terugname van verzoeker op basis van de Dublin-II-Verordening en op 26 september 2007 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 2 oktober 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 mei 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 19 september 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 23 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 juni 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad van State van 30 april 2010 wordt het annulatieberoep van verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal in het raam van zijn eerste asielaanvraag verworpen.

Op 21 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 15 december 2009 onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 16 februari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en vormt de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 in de gemeente Antwerpen werd ingediend door :

J., F. R. (R.R.: 088100144189)

nationaliteit: Irak

geboren te D. op 01.10.1988

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september

2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch

ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt enkel een belofte tot tewerkstelling voor van D. bvba opgesteld op 17.03.2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds november 2005 in België verblijft, goed geïntegreerd zou zijn, hier secundair onderwijs heeft gevolgd, goed Nederlands zou spreken en daartoe verschillende cursussen Nederlands heeft gevolgd, werkwilleg is, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en daarvan verschillende getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, die hij indiende op 14.11.2005, werd afgesloten op 31.08.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 01.09.2006. Betrokkene diende vervolgens een tweede asielaanvraag in op 02.10.2007 die werd afgesloten op 19.09.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem aangetekend per post betekend op 07.10.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – respectievelijk negen en een halve maand en iets minder dan een jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
(...).”

Op 16 februari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

Art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 19.09.2008

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.10.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

(...).”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 1 oktober 2008 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.

Verder wordt algemeen aanvaard dat de materiële motiveringsplicht uit ten minste drie onderdelen bestaat : de motieven moeten kenbaar zijn, feitelijk juist zijn en ten slotte draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief rechtens kunnen dragen en verantwoorden².

Tegenpartij verklaart het verzoek tot verblijfsmachtiging ongegrond om de volgende redenen :

"De duur van de procedures - respectievelijk negen en een halve maand en iets minder dan een jaar — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. " (stuk 1)

Het is volledig onjuist te stellen dat de asielprocedure van verzoeker niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. De berekening door de tegenpartij van de duur van de asielprocedure van verzoeker is volledig foutief.

Verzoeker vroeg asiel aan op 16.11.2005 en pas op 30.04.2010 besliste de Raad van State in een arrest over het door verzoeker ingestelde beroep. (stukken 1 en 2)

In tegenstelling tot wat verweerder beweert is hier wel sprake van een. onredelijk lange asielprocedure.

De procedure heeft geen negen maanden geduurd maar de procedure heeft vier en een half jaar geduurd. (stukken 1 en 2)

Verzoeker was bovendien minderjarig op het moment van het Indienen van zijn asielaanvraag.

Als niet-begeleide minderjarige werd verzoeker op 14 december 2005 onder de voogdij geplaatst van dhr. P. N. (stuk 3)

Verzoeker heeft onderwijs gevolgd hier in België gedurende de asielprocedure, (stukken 4,5 en 6)

Personen die België binnenkwamen als niet-begeleide minderjarige en die hier school liepen, kunnen ook genieten van de kortere termijn van "langdurige procedure".

Verzoeker haalt bijgevolg de termijn van vier jaar die voorgeschreven is door de vernietigde instructie van 19 juli 2009 in punt 1.2.

Verzoeker komt wel degelijk in aanmerking voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging wegens een onredelijk lange asielprocedure.

De bestreden beslissing berust dan ook op een onvolledige en foutieve motivering, en dient om deze reden als niet afdoend beschouwd te worden.

Dit maakt dat de motiveringsplicht werd geschonden door de tegenpartij."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker twee opeenvolgende asielprocedures doorliep, een eerste die startte op 16 november 2005 en uitmondde in een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van 30 augustus 2006, en een tweede die startte op 2 oktober 2007 en die eindigde op 19 september 2008.

De verwerende partij wijst erop dat het arrest van de Raad van State dat werd gevelde op 30 april 2010 in het raam van de eerste asielprocedure, geen afbreuk doet aan de korte duur van de asielprocedures. In de hypothese van de vernietiging van de bevestigende beslissing van 30 augustus 2006, zou verzoeker geen belang hebben bij een onderzoek van zijn asielaanvraag op grond van dezelfde feiten, nu die reeds ten gronde werden beoordeeld zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het raam van de tweede aanvraag. De eventuele effecten van de procedure voor de Raad van State worden geneutraliseerd door de tweede asielprocedure die eveneens van korte duur was. Er kan dan ook terecht worden geoordeeld dat verzoeker zich niet kon beroepen op een langdurige asielprocedure.

Bovendien diende verzoeker een aanvraag in waarbij hij zich beriep op criterium 2.8B en punt 2 “werk en duurzame lokale verankering – prangende humanitaire situatie” en beriep hij zich niet op een langdurige asielprocedure.

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8B van de vernietigde instructie omdat hij geen arbeidscontract voorlegt, dat zijn integratie hieraan geen afbreuk doet, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het raam van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat de duur van de asielprocedures niet onredelijk lang kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker de drie eerste motieven van de bestreden beslissing niet betwist en enkel het vierde motief aanvecht, inzake de duur van zijn asielprocedure.

4.3.2. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van zijn appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

4.3.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zich in zijn aanvraag van 15 december 2009 steunde op het criterium 2.8B "werk en duurzame lokale verankering" en het criterium "andere prangende humanitaire situaties".

Verzoeker heeft het criterium "onredelijk lange asielprocedure" niet aangekruist en niet vermeld in het begeleidend schrijven bij zijn aanvraag. Als bijlage bij zijn aanvraag voegde verzoeker wel de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2006 en het bewijs dat de annulatieprocedure tegen deze beslissing bij de Raad van State op dat moment nog hangende was.

Er kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet antwoorden op een afzonderlijk bestaand criterium dat niet werd aangevoerd. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de criteria die verzoeker heeft aangevoerd, namelijk "werk en duurzame lokale verankering" en "andere prangende humanitaire situaties". Weliswaar, nu verzoeker in de aanvraag melding heeft gemaakt van zijn twee asielprocedures en stukken in dit verband voorlegde, getuigt het van een correcte feitenvinding en van redelijkheid dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden en heeft gemotiveerd dat:

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, die hij indiende op 14.11.2005, werd afgesloten op 31.08.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 01.09.2006. Betrokkene diende vervolgens een tweede asielaanvraag in op 02.10.2007 die werd afgesloten op 19.09.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem aangetekend per post betekend op 07.10.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België."

De duur van de procedures – respectievelijk negen en een halve maand en iets minder dan een jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Verzoeker voert aan dat de berekening door de verwerende partij van de duur van de (eerste) asielprocedure foutief is. De Raad stelt vast dat de instructie van 19 juli 2009 een berekeningswijze bevat voor de duur van de asielprocedures waarnaar verzoeker niet verwezen heeft en waarop hij zich niet gesteund heeft. Het getuigt bijgevolg niet van kennelijke onredelijkheid om deze niet aangevoerde berekeningswijze niet uiteen te zetten in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is om de annulatieprocedure bij de Raad van State niet mee te tellen als onderdeel van de asielprocedure als de beslissing van de commissaris-generaal niet wordt vernietigd. Verzoeker heeft in het raam van zijn eerste asielprocedure die een aanvang nam op 16 november 2005 en die niet werd toegelaten tot de ontvankelijkheidsfase, op 30 augustus 2006 een uitvoerbare beslissing gekregen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze procedure negen en een halve maand heeft geduurd.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de instructie wordt vermeld dat een onredelijk lange asielprocedure een procedure is waar het minstens vier jaar heeft geduurd alvorens een uitvoerbare beslissing werd ter kennis gebracht afkomstig van de Dienst Vreemdelingenzaken, van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. *In casu* werd aan verzoeker na negen en een halve maand een uitvoerbare beslissing van het Commissariaat-generaal ter kennis gebracht en werd deze beslissing niet vernietigd door de Raad van State.

Waar verzoeker aanvoert dat hij voldoet aan de onredelijk lange termijn vermeld in punt 1.2. van de instructie, herhaalt de Raad dat verzoeker dit niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag en dat hij ook nu nalaat om met concrete gegevens aan te tonen dat hij onder deze termijn valt, die in bepaalde omstandigheden rekening houdt met de procedure voor de Raad van State en een regularisatieprocedure. Er zijn bepaalde voorwaarden waaronder slechts rekening wordt gehouden met deze gecombineerde termijnen, en verzoeker toont niet met concrete gegevens en berekeningen aan dat hij daaraan voldoet. Ten overvloede merkt de Raad op dat er geen afzonderlijke bepaling is voor het berekenen van de termijn van de asielprocedure van een minderjarige.

De Raad merkt op dat, in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen. De beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, terzake dienende en afdoende motieven.

De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET